

DE DOOP DER ONGEBOREN VRUCHT.

KORTEWEG was verlangend om het oordeel van PINKHOF omtrent dit onderwerp te hooren en in de vorige aflevering van dit *Tijdschrift* is thans aan dit verlangen voldaan. Daar PINKHOF echter in het begin van zijn stuk begint met te zeggen, dat hij als volslagen leek geen oordeel uitspreken kan op het gebied van de voorschriften der Katholieke Kerk, had ik het rationeeler gevonden om dan ook maar geen conclusies te trekken.

Ik ben hem erkentelijk er voor, dat hij zegt, dat het voor ons artsen een gewetenszaak is te zorgen, voor zoover onze kennis daartoe in staat stelt, het tijdstip niet te verzuimen om bepaalde godsdienstplichten van onze patiënten te vervullen. Maar dan vraag ik, waarom zal PINKHOF het R. K. geboren kind, dat dreigt te sterven, wil doopen en de al of niet levensvatbare vrucht, die alleen door een keizersnede te doopen zou zijn, niet. Er schuilt mijns inziens wel eenige ironie in zijn woorden, als hij schrijft, dat bij de R. K. stervende zwangere vrouw toch altijd wel een priester zal tegenwoordig zijn, die op het seminarie geleerd heeft, hoe de keizersnede moet worden verricht, vooral omdat hij daarop cursief gedrukt laat volgen, dat het de plicht van den arts is te zorgen, dat er bevoegde personen tijdig ter plaatse zijn. Ik meen hier zoo door de regels heen te lezen, dat de priester de bevoegde persoon is om de keizersnede te doen en dat durft hij toch niet! Daarom zou ik ik het reëler vinden, indien hij aanraadde, dat de arts, die gewetensbezwaren heeft tot het verrichten van de keizersnede onder de gestelde voorwaarden, den priester moet verzoeken de hulp hiervoor van een R. K. arts in te roepen. Overigens zal in voorkomende gevallen de priester hiervoor wel zelf zorgen.

En of de priester een al of niet strafbaar feit verricht, indien hij in zulk een geval keizersnede zou doen, hieruit is toch duidelijk op te maken, dat PINKHOF een volkomen leek is op het gebied der leer van de katholieke kerk. Voor den priester blijft het al of niet strafbaar zijn bijzaak; voor hem geldt als eenig doel: het doopsel der misschien nog levende vrucht.

KORTEWEG kent een katholiek arts, misschien wel meer, die de keizersnede als middel voor het doopsel zou weigeren, alsof onder een kudde schapen niet een enkel schurftig schaap zou voorkomen.

Het was mij bekend, dat den Israëlitischen arts deze verrichting door zijn geloof is verboden, en ik kan dit eerbiedigen.

De overwegingen, die PINKHOF in het slot van zijn referaat houdt, namelijk dat de gestorven moeder geen lijk is zooals dat in de ontleedzaal, dat haar lijk het overblijfsel is van iemand, die wij hebben gekend, en bijgestaan, en het aantasten van dit overschot velen van ons als een schennis zullen beschouwen, worden door hem zelf tegengesproken door te zeggen, dat het voor den arts een gewetenszaak is te zorgen voor bepaalde godsdienstplichten van zijn patiënten.

Waarom PINKHOF echter ten slotte om zijn meening te steunen TREUB aanhaalt, die zegt, dat de arts niet ingrijpen moet, als hij aannemen moet, dat de vrucht reeds gestorven is, begrijp ik niet, daar wel ik als katholiek arts hiermede accoord kan gaan, hij echter niet. In de weinige woorden, dat de al of niet levensvatbare vrucht der R. K. gestorven vrouw gedoopt moet worden, indien vermoed kan worden, dat die vrucht nog leeft, is de geheele leer der katholieke kerk vervat.

Wetenschappelijke theorieën wat het leven is en wanneer dit opgehouden heeft, baten al heel weinig. De katholiek heeft omtrent het leven nog een geheel andere meening dan de niet geloovige physioloog en kent aan het lichaam nog een ziel toe.

Ik haal dit even aan, omdat KORTEWEG aan mgr. H. J. M. TASKIN in eerbiedige overweging wil geven om aan eenige hoogleeraren, die de verschijnselen van leven en dood en van ziekte tot hun werkgebied hebben gekozen, eens te vragen om hun meening te zeggen over verschillende vraagstukken op het leven betrekking hebbend.